

§ 50; men dér maa man erindre, at der for denne Beskatning gælder den Bestemmelse, at den begrænses til at maatte dække højst en Trediedel af Amtskommunernes Behov. Ogsaa for mange Sognekommuner vilde det Maksimum af 1,2 pCt., som var foreslaaet ved Lovforslagets første Fremkomst, ikke have været tilstrækkeligt til at dække Behovet. Jeg har ikke haft Lejlighed til og heller ikke Materiale til paa nærværende Tidspunkt at undersøge dette Spørgsmaal, og jeg antager, at heller ikke de ærede Forslagsstillere har haft det, og at de formentlig derfor ikke vil kunne gøre Rede for, om disse Maksimalprocenter nu er fastsat saaledes, at de vil være fyldestgørende for de to Kommunetyper, jeg her har omtalt.

Heller ikke finder jeg det heldigt, at man nu foreslaar at fikser Ejdendoms-skatteerne efter Skatteprovenuet i Aaret 1920—21, thi det var jo et Højkonjunkturaar, og det vil kunne give en for kraftig Ejdendomsbeskatning i Sognekommunerne i den kommende Tid, hvis Skattebehovet viser sig at gaa ned. At fikser Ejdendoms-skatteerne i Landkommunerne paa den Maade, som Lovforslaget stiller Forslag om, anser jeg heller ikke for heldigt under Hensyn til, at man i Landkommunerne i ganske anderledes Grad end i Købstadkommunerne har været i Stand til at udnytte og ogsaa har udnyttet Ejdendoms-skatteerne i Forhold til Personskatten. Den Frihed, der her har været givet for Kommunalbestyrelserne, tror jeg bør opretholdes. Forholdet er jo nu det, at Sogneraadene selv fastsætter for 3-aarige Perioder ad Gangen Ligningsforholdet mellem de personlige Skatter og Ejdendoms-skatteerne i Henhold til Landkommunallovens § 18, og at man i Henhold til den kommunale Skattelovs § 26 ikke kan forandre det den 1. Januar 1904 bestaaende Ligningsforhold til Skade for faste Ejendomme, uden at der er en vis kvalificeret Majoritet til Gunst derfor. Jeg tror, det er et Forhold, man maa have Opmærksomheden nøjere henvendt paa, end jeg tør antage, at Forslagsstillerne har haft det ved Udarbejdelsen af det foreliggende Lovforslag.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente, at man fra Regeringens Side havde brudt sit Løfte om at fremsætte et Lovforslag til Indførelse af kommunal Grundskyld. Den ærede Ordfører mente, at Regeringen havde forpligtet sig i saa Henseende, medens han dog sluttelig i denne Forbindelse udtalte, at Forpligtelsen ikke gik ud over dette at fremsætte et saadant Lovforslag snarest muligt. Men jeg synes

ikke, at dette Udtryk „snarest muligt“ for den ærede Ordfører for Forslagsstillerne kan være Baggrund for Fremsettelsen af en Paastand som den, at Regeringen paa dette Punkt skulde have brudt sit Løfte.

Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa Lovforslagets Grundprincip, men henvide til, at man i Ministeriet har foretaget og endnu foretager omfattende Undersøgelser, som viser, at det, før et Lovforslag til Løsning af dette Spørgsmaal fremsættes fra Regeringens Side, vil være fornødent at afvente Resultatet af Vurderingen for i Aar. Det vil være nødvendigt for at sikre sig en hensynsfuld Overgangsform til de eventuelle nye Regler for Skat til Kommunen paa faste Ejendomme, og det baade hvad selve Skatteformen angaar, og hvad Bevægelsesfriheden eller Fastsættelsen af Promillen angaar, og ligeledes hvad angaar Fordelingen mellem de forskellige Kommunetyper af Hensyn til, at der ikke sker en urimelig Overflytning af Skatter fra visse Hovedtyper af Ejendomme til andre, og i den Henseende spiller jo ved Indførelse af en Bygningsskyld den Fradragsregel, som dér skal fastsættes, en meget væsentlig Rolle. Hvis man paa det sidste Vurderingsgrundlag gennemgaar en Række af Kommunetyper og gennemregner Skattefastsættelsen paa de forskellige Ejendomme i Kommunen paa Grundlag af de foreliggende Promiller og de forskellige Fradragsregler, viser det sig, at denne Vurdering neppe tillader Opstilling af almenlydige Regler, som gør det muligt at tage de Hensyn, som jeg for et Øjeblik siden har nævnt, idet det viser sig, at hvad der passer for den ene Kommunetype, ikke passer for den anden. Det er derfor, hvis et Forslag skal fremkomme, som virkelig hviler paa en rational Grund, som virkelig indeholder saadanne Bestemmelser, som kan bringes til almindelig Anvendelse, nødvendigt at afvente Resultatet af Vurderingen i 1923, som jeg haaber skal finde Sted ud fra saa nøje gennemtænkte Principper, at man ved Hjælp af den kan faa fastere Grund under Fødderne. Jeg kan imidlertid ikke have noget som helst at indvende imod, at den høje Rigsdag nærmere overvejer hele dette Spørgsmaal i et Udvalg, og til en saadan Forhandling kan jeg ogsaa tilsige min eventuelle Medvirken, hvis den ønskes.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Niels Frederiksen*): Jeg maa takke for de velvillige Udtalelser angaaende Forslagets Princip, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte, men i øvrigt vil jeg